

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΦΡΑΤΙΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΗΝ έλεγαν Μαγδαληνή Νταγκλέν κ' ήταν στο παρνεναγωγείο ή καλύτερη μαθήτρια. Είχε μια έκπληκτική έξυπνάδα κι' ένα χαρακτήρα, όπως λένε, αδαμάντινο.

Η ευγένεια κι' η χάρη της έκανε όλες τις συμμαθήτρίες της να την λατρεύουν. Η Μαγδαληνή ήταν ένα εξαίρετικό κορίτσι. Η έκθεσής της τέλος έδειχναν καθαρά την ανώτερη ήθική της ψυχής της.

Όταν τέλειωσε τις σπουδές της, αποτραβήχτηκε στο σπίτι της. Η σοβαρή ύμφοιά της, ή φρόνιμη ζωή της, ή μεγάλη ανάγκη που έδειχνε στον αδελφό της Μωρίς και στην Έντβίξ την αδελφή της, την έκαναν υπόδειγμα στα κάπως τρελλά και λίγο ελεύθερα κορίτσια.

Ο πατέρας της, ο μηχανικός Μισέλ Νταγκλέν, σιγά-σιγά, είχε καταφέρει να φτάσει ψηλά σε μία περιλαμπρή κι' αξιοζήλευτη κορυφή: να γίνει διευθυντής της εταιρείας, στην οποία είχε αρχίσει το στάδιο του ως μικρός υπάλληλος. Το κακό όμως ήταν ότι μαζί με τις διαδοχικές προαγωγές του μεγάλωνε κι' η ματαιοδοξία του.

Η Μαγδαληνή, λοιπόν, ήταν είκοσι χρόνων, όταν μία τρομακτική θύελλα έτοιμαζόταν να ξεσπάσει στη ζωή του πατέρα της. Κατηγορούσαν το μηχανικό Νταγκλέν ότι είχε κάνει καταχρήσεις για να κρατάει την πολυτέλεια του σπιτιού του. Ο πατέρας της μάλιστα κινδύνευε μέρα με τη μέρα να χάσει τη θέσι του, αν δεν πρόφτανε να παρουσιάσει καθαρούς τους λογαριασμούς που του ζητούσαν. Η οικογένεια της Μαγδαληνής ήταν θουτηγμένη στο πένθος και στην απελπισία. Έπρεπε να παρατήσει το πολυτελές μέγαρό της και να καταφύγει σ' ένα απλό και φτωχικό σπίτι. Ο Μωρίς κι' η Έντβίξ έπρεπε να διακόψουν τις σπουδές τους και να κυττάζουν να εργασθούν κάπου, γιατί η ζωή ήταν δύσκολη...

Εκείνη άκριτως την εποχή, ή Μαγδαληνή παραήθε το σπίτι της κι' έφυγε σαν κορίτσι άδικον να υποφέρει μαζί μ' όλους τους άλλους την κοινή καταστροφή. Είχε φαντασθή τον έαυτο της σ' ένα γραφείο, σ' ένα κατάστημα, όπως τόσα και τόσα φτωχά κορίτσια κι' ο υπερήφανος χαρακτήρας της είχαν επαναστατήσει. Με ποιά τρόπο όμως; Η Μαγδαληνή, για ν' αποφυγή την μετριότητα, διάλεξε την τρελή ζωή.

Γρήγορα, ωστόσο, άρχισαν όλοι να την κατηγορούν, ότι είχε άδικο κι' ότι ήταν άδικαιολόγητο αυτό το παραστράτημα της, γιατί ο Νταγκλέν είχε αρχίσει να ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς του κι' είχε στερεώσει πάλι τη θέσι του.

Η οικογένειά του δεν έφυγε από το πολυτελές μέγαρό της, μό ή Μαγδαληνή, που είχε έκθετη πιά, δεν μπόρεσε να ξεναγυρίσει κοντά στους δικούς της. Ο γυρισμός της θα έβλαπτε την ύπληξη του Νταγκλέν.

Το παραστράτημα της Μαγδαληνής είχε προξενήσει κατάπληξη σ' όλους τους γνωστούς τους. Ο πιο άγανακτισμένος απ' όλους ήταν ένας καθηγητής του παρνεναγωγείου της, παλιός οικογενειακός φίλος τών Νταγκλέν.

Στά σαράντα χρόνια του, ο Κλώντ Λεφοντέρ κολακευόταν ότι είχε μία μεγάλη πείρα και μία αθάνατη διαίσθησι κι' ότι έτσι μπόρεσε να προφητεύσει το μέλλον των κοριτσιών που είχαν ακούσει τά μαθήματα του. Και νά τώρα που ή «σοβαρή ευγένεια της ψυχής» ήταν στη Μαγδαληνή μία κρυφή τρέλλα για ή διασφόρα και τις άσπιές...

Πέρασαν λοιπόν δυο χρόνια από τότε κι' ο Λεφοντέρ, όπως άλλος ο κόσμος, άπόφευγε να συναντήσει την άσυγχώρητη Μαγδαληνή.

Έπειτα, μία από τις μαθήτρίες του, του άποκάλυψε μία μέρα, ότι ή Μαγδαληνή είχε παρατήσει τον πλούσιο προπάτη της, που τον είχε άφήσει να την απαγάγει, κι' ότι ζούσε τώρα απ' τη δουλειά της, πολύ δύσκολα, γιατί έτρωγε κάθε μεσημέρι σ' ένα μικρό γαλακτοπωλείο...

Ο Κλώντ Λεφοντέρ άνατριχίασε από την άφαική συγκίνηση. Πόσο καλό θά έκανε στους Νταγκλέν, αν θά κατάφεραν να τους άποδείξει, ότι ή ένοχη Μαγδαληνή μετανουούσε τώρα για την τρέλλα της!

Μία μέρα, έκανε ότι μπήκε τυχαία σ' εκείνο το γαλακτοπωλείο κι' όταν είδε τη Μαγδαληνή, προσοτήθηκε τόν κατάπληκτο κι' ότι δίσταζε να καθήσει κοντά της. Τέλος όμως κάθισε άπέναντί της κι' άρχισε να της μιλάει...

«Υστερ' από τις κοινές άναμνήσεις τους, ο Κλώντ Λεφοντέρ πήρε την άπόφασι να της κάνει λόγο διακριτικά γι' αυτό που είχε στο νού του:

—Έλατέ, δεσποινίς Νταγκλέν, της είπε. Ξέρω, ότι μου έχετε έμπιστοσύνη... Πήτε μου, τί συνέθη; Έκείνος που σας παρέυρε δεν ήταν κανένας νέος! Πώς μπόρεσε να σας κάνει να χάσετε τά λογικά σας και να παρατήσετε το σπίτι σας;

Η Μαγδαληνή τόν κύτταξε μ' άπάθεια, θυσημένη σε μία αινιγματική σιωπή. Δεν τού άπαντούσε, παρά μ' ένα άδιάφορο νόημα τών ώμων ή μ' ένα άόριστο νόημα, που έσημανε: «Δέν ξέρω» ή «Δέν έχω να σας δώσω καμιά άπάντηση».

Ο Κλώντ Λεφοντέρ τέλος έφρασε σ' εκείνο, που ήθελε να της πει:

—Δεσποινίς Μαγδαληνή, δέν ξέρετε πόσο κάνετε τούς γονείς σας και τούς φίλους σας να λυπούνται για όλα αυτά. Θάθελα να μπόρουσα να τούς πώ, ότι λυπάστε κι' έσείς κι' ότι έχετε μετανουήσει τώρα...

Η Μαγδαληνή σηκώθηκε άπότομα και τού φώναξε ζωηρά:

—Όχι! Δέν σας έπιτρέπω να λέτε ότι λυπάμαι...

Ο Λεφοντέρ θά έχασε: ή Μαγδαληνή ήταν μία επαναστάτρια, μία τρελή που έβαζε τάχα πάνω απ' όλα την ευτυχία της. Βιάστηκε λοιπόν να τελειώσει το φωνητό του και ή στιγμή που την άποχαιρευόσε, της έπε ψυχρά:

—Δεσποινίς, σας ευχομαι μία ζωή καλύτερη από ή σημερινή...

Η Μαγδαληνή τόν κύτταξε θαθεία στα μάτια κι' έπειτα έσκυψε το κεφάλι της συλλογισμένη.

—Σας ευχαριστώ, τού άπάντησε με πίκρα. Κερδίζω ή ζωή μου τώρα, κάνοντας αντίγραφο, κι' όταν έχω καιρό, κάθωμα και γράφω καμιά φανταστική ιστορία, σαν έκινες τού «Έδωρα Πόε... Έχω μάλιστα τελειώσει μία απ' αυτές και θάθελα να σας της διαβάσω για να μου πείτε την γνώμη σας.

Κι' ή Μαγδαληνή πήρε από την τσάντα της ένα χειρόγραφο κι' άρχισε να διαβάξει την ιστορία της άπλά, με ή θερμή και παθητική φωνή της:

«Μερικοί Άλπινοιστά, ο πατέρας, ή μητέρα και τά τρία μεγάλα παιδιά τους, βρισκόντουσαν σε μία άγρια περιοχή τών Άλπεων. Το ίδιο τούτους ήταν να φτάσουν όσο μπόρουσαν πώ ψηλά, στις πιο δύσσολες και στις πιο άπροσέλατες κορυφές. Τέλος μία μέρα κατάφεραν ν' άνεθούν στην κορυφή ενός πανήηλου κι' έζησαν βράζον.

»Στάθηκαν λοιπόν για να θαμύσουν με ύπερηφάνεια το θάμα τών Άλπεων και το μικρό μοναστή, που γλυτορούσε στην πλαγιά τού βράζου, πάνω από την άνισση, απ' όπου είχαν βρει την τόλη ν' άνεθούν.

»Άξαρνα όμως είδαν ότι ένα κοπάδι λύκων τούς είχε πάρει από πίσω και τούς περίμενε στο επικίνδυνο πέραςμα! Ήσαν χαμένοι... Πώς θά μπόρουσαν να γλιτώσουν από τά δόντια τών λύκων, μονάχα με τ' άλπεινοστο, τά σιδερένια ραβδιά τους;

»Α! τί άπερίγραπτη φρίκη!... Ποιά θά τούς άκουγε μέσα σ' εκείνη την άγρια ερήμη; Ώς πώ θά μπόρουσαν να φτάσουν ή φωνές τους; Έπειτα, ήπως είχαν και τράφμα μαζί τους; Ήσαν καταδικασμένοι να πεθάνουν απ' την πείνα... Οι λύκοι θά καθόντουσαν εκεί πέρα και θά περίμεναν το τέλος τους.

»Η ώρες περνούσαν με θανάση άγώνα. Οι Άλπινοιστά, σαν τρελοί, σφιγγόριζαν άτελειπόμενοι στην κορυφή τού μοιραίου βράζου τους.

»Τέλος, ή πιο μεγάλη κόρη πήρε την άπόφασι να πη αυτά τά τρα-

Ένα κοπάδι λύκων τούς περίμενε στο επικίνδυνο πέραςμα

γικά λόγια :

»Ένας από μας τούς πέντε πρέπει να τραβήξει μπροστά με θάρρος, για ν' ανοίξει δρόμο... Ένας από μας πρέπει να κατεβή και να επιχειρήσει να περάσει από το επικίνδυνο μονοπάτι, τρομάζοντας τούς λύκους με τις φωνές τους. Οι άλλοι τέσσερις θάγρονται προσεχτικά από πίσω του. Έτσι μονάχα υπάρχει ελπίδα ότι θα σωθούν. Έκείνος που θα κάνει αυτή τη θυσία, μπορεί να κλυδωνη από τούς λύκους πιο πέρα από το πέραςμα... Σ' αυτό το μεταξύ οι άλλοι θα έχουν κατεβή και θα τρέξουν να τον βοηθήσουν, χτυπώντας τούς λύκους με τα σιδηρένια μπατονίνα τους...

»Οι άλλοι τέσσερις κτύπησαν την μεγάλη κόρη στα μάτια και δεν είχαν πόνο τίποτα. Όταν ωστόσο αίζηκε στον κίνδυνο, δεν την κράτησαν, μόνο τράβηξαν από πίσω της.

»Κι' η τραγωδία παίχτηκε σε μιιά στιγμή. Οι λύκοι της αίζηκαν άμέσως απ' όλες τις μεριές. Έκείνη όμως κατάρρευε να γλιστρήσει στην πλαγιά του βράχου και να τραβήξη μαζί της τούς λύκους, ανοίγοντας το δρόμο στους άλλους τέσσερις. Κι' η οικογένεια, δίχως αυτήν, κατάρρευε να περάσει σε μιιά ασφάλη μεριά. Έπειτα τράβηξε προς την κοιλιά, ζήτησε βοήθεια από τούς άλλους Άλκωνιστάς και γύρισε κάτω ολόγυρα, που είχε σωθί από τόν κίνδυνο...

»Σε λίγο ξανάβησε την πυλιή ζωή της και παρηγορήθηκε σιγά-σιγά για τού το χαμό της μεγάλης κόρης, που είχε άτοιμει άνεπιπρόσδοκα ανάμεσα στους λύκους...»

Η Μαγδαληνή σήκωσε τώρα το κεφάλι της, σάπασε μιιά στιγμή, κι' ύστερα είπε στον Λεφοντέρ μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή:

—Θάθελα ν' άφήσω έτσι άπλό το τέλος... Τί λέτε κι' εσείς;

Ο Κλώντ Λεφοντέρ, μπροστά σ' εκείνη την συγκινητική έξομολόγησι της Μαγδαληνής, είχε γλωμίσει από τόν πόνο του. Ήταν άλήθεια λοιπόν; Οι Νταγκλέν μόνι τους είχαν σπρώξει την Μαγδαληνή στην καταστροφή; Δεν είχαν πη τίποτα όταν, για να τούς σώσει ή μεγάλη κόρη τους από τη δυστυχία, είχε δεχτή την «προστασία» ενός πλουσιού φίλου τους; Τι κρυφοϊκοκεινειακό δράμα! Κι' έπειτα, όταν κατάρφταν να σωθούν από την καταστροφή, πώς μπόρεσαν να την ξεχάσουν; Πώς μπόρεσαν να την άφήσουν άπροστάτευτη «ανάμεσα στους λύκους»;

Το πρόσωπο της Μαγδαληνής είχε την έκφρασι μιιάς τρανικής μάσκας.

Ο Κλώντ Λεφοντέρ δεν ήξερε τί να πη:

—Ναι...άφήστε έτσι άπλό το τέλος... ψιθύρισε δακρύζοντας. Είναι πιο φυσικό, πιο συγκινητικό...

Κι' έφυγε άνατοιχιάζοντας στην σκέψι, ότι ή Μαγδαληνή μπορούσε νάχη μετανοήσει για τη θυσία της...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΠΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ-ΑΝΔΡΩΝ

Ο άντρας δεν πιστεύει για γυναίκα, πασαό όταν του λέει ψέμματα. Γι' αυτό, την άναγκάζει να του λη ψέμματα όσο πιο συχνά μπορεί.

Γουσταβος Λέ Μπόν

Μην κακολογής ποτέ τόν έαυτό σου. Τήν φροντίδα αυτή της έχουν αναλάβει οι φίλοι σου.

Ταλλεϋράνδος

Έχουμες είνε κείνος που δεν λέει τα μυστικά του, πασαό στους έπιστηθίους του φίλους. Το κακό όμως είνε, πως κάθε μέρα άνακαλύπτει και...κανούργιους έπιστηθίους φίλους!

ΈΤΙ ΕΝ Ρ Ε Ψ

Στην Γαλλία, οι άντρες δεν μιλούν ποτέ για τις γυναίκες τους. Αυτό όφειλεται στο ότι φοβόνται μην τύχει και μιλήσουν μπροστά σ' ανθρώπους που τις ξέρουν καλύτερα απ' αυτούς!

Μοντεσκιοϋ

Πρέπει να λη κανένας πάντα, ότι σκέπτεται: «Ίσως... Γιατί όμως οι άνθρωποι που λένε πάντα, ότι σκέπτονται, σκέπτονται συνήθως πράγματα τόσο δυσάρεστα;

Όταν σ' ένα χορό ή ντάμα σας σάς πη εαφνικά: «Δεν καθάμαστε λιγάκι να κουβεντιάσουμε», αυτό σημαίνει ή ότι σας συμπήθηκε εαφνικά, ή ότι...δεν χορεύετε καλά. Μωρίς Πράξ

Άν δεν είχαμε κι' οι ίδιοι έλαττώματα, δεν θα θρίσκαμε τώσση εύχαρίστησι να τα άνακαλύπτουμε στους άλλους.

Λαροσφοκώ

ΜΙΚΡΕΣ ΤΕΡΤΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Η...εισαγωγή του φιλήματος στην Άγγλία. Όπου ή Α. Μ. ό βασιλεύς τρελλαινεται απ' τη γλώσσα του. Η βασίλισσα της Σουηδίας ζητάει να της δώσουν μεθάνια φίλων! Μερικά ιστορικά φίλια. Ένα πριγκιπικό φίλι, που άναπαίδεται με μιιά γερή κλωτσιά. Η πονηρία του Τζακ. Τζ...συμμαχικά φίλια της Βικτωρίας, κλπ.

Τό φίλημα ήταν άγνωστο τόν παλιό καιρό στην Άγγλία, ως την ημέρα που πάησε στο Λονδίνο τό κορυφο ποδαράκι της ή χαριτωμένη πριγκίπισσα της Σαξωνίας Ραουάν.

Η διαβολοπριγκίπισσα αυτή, φτάνοντας στο παλάτι, φίλησε στο στόμα τόν βασιλιά της Άγγλίας Βόρτζεζν, ό οποίος — σημειωτέον — ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

Είνε άδύνατον να περιγραφή ό ένθουσιασμός του Βόρτζεζν απ' την πρωτογνώριστη ήδονη, που δοκίμασε όταν κόλλησε τα γίνακα χείλη της ή πανώρφα πριγκίπισσα άπάνω στα δικά του. Επτά μέρες και νυχτες δινότουσαν γροχτές μέσα στο παλάτι χάρην της Ραουάνης, ή όποία δίδαζε στους Άγγλους πώς να φιλιόνται.

Άμέσως κατόπιν τό φίλημα γενικώθηκε στην Άγγλία μεταξύ τών άνωθρότων του παλατιού και της άριστοκρατίας. Σιγά-σιγά δέ άρχισαν να δοκιμάζουν τη γλώσσα του και οι άλλοι ποιήτες και ή ιστοριογράφι. Τόσος δέ ήταν ό ένθουσιασμός τους, ώστε και τούς δρόμους άκόμα φιλιόντουσαν μεταξύ τους...για φιλιόν λιθίμα!...

Η βασίλισσα της Σουηδίας μίλια έλληροφρήθη τί συνέβαινε στην Άγγλία, έκάλεσε στο παλάτι της τόν αρσενότη της Άγγλίας και τόν παρεκάλεσε...να της διδύξη τόν...γλυκυτό χαιροτσιού της πατρίδος του. Κι' ό προσεβήτης έκανε, με τό παραινύνο, τό χροές του.

Ένα πριγκιπικό φίλημα πάλι, που έμεινε ιστορικό και είχε πολό δυσάρεστα άποτελέσματα για την Ύψηλότητα που τό έδωσε, είνε και τό έξης :

Κάποτε ό πριγκιπ ή Κλαρένς, που άργότερα ανέβηκε στο Βρετανικό θρόνο με τό όνομα Γουλιέλμος ό Α', περιόδωντας στον Καναδά, μπήκε μέσα σ' ένα έπαρχιακό κορυφο για να ξηραστή. Η γυναίκα τού κορυφός ήταν σκανδιναυός όφρια και ή Α. Ύψηλότης, που είχε πολό εύάσθητη καρδιά, συγκινήθηκε πολό μαζί την άτίμωραση. Όταν λοιπόν τελείωσε τό έρωσιό του και σπρώθηκε απ' τό καθισιά του, άγκάλιασε την όφρια με μπειραιτέρωσια και της έδωσε ένα φιλογερό και παρατεταμένο φίλημα στο μάγουλο!...

—Πέζ στους πατριώτες σου, γύρισε και είπε έπειτα στον άνδρα της, ότι ό γυιός του βασιλιά της Άγγλίας έδωσε ένα βασιλικό φίλημα στο πρόσωπο μιιάς Καναδής σιζύγιου ενός κορυφός!...

Ο κορυφός όμως, αντί να τό θεωρήση αυτό ως ήρωήν τιμήν, άπαξέ τόν πριγκιπία απ' τό μακιά και τόν πέταξε με μιιά κλωτσιά έξω απ' τό μαγαζι του, φωνάζοντας τον :

—Ηήγανω και σ' και πέζ στους πατριώτες σου ότι ένας Καναδός κορυφός έδωσε μιιά βασιλική κλωτσιά στο γιού το βασιλέως της Άγγλίας!...

Ο τελευταίος αυτοκράτωρ της Ρωσίας, θέλοντας κάποτε να φιλήση μιιά όμορφη άριστοκρατίδα κοπέλλα, φίλησε προσηγμένως στο πρόσωπο τη μητέρα της, για ν' άπορηγή τά σόγια. Η Ρωσίδα άριστοκρατίσσα, που δεν ήταν καθόλου όμορφη, τόσο πολό κολακεύτηκε από την έξαιτε, ή τιμή που της έκανε ό Τσάρς, ώστε σ' όλη την ζωή της...δεν έβλανε τό μάγουλο, στο όποιο άκούνησε τά χείλη του ό αυτοκράτωρ!...

Να και δυό άκόμα ιστορικά βασιλικά φίλια :

Μετά τό τέλος του Κριμαϊκού πολέμου ή βασίλισσα Βικτωρία έπεσεφθηκε τό Παρίσι, όπου της έκανε μεγαλοπρεπή υποδοχή. Η βασίλισσα συγκινήθηκε ήπερβολικά απ' τίς ένθουσιαστικές έκδηλώσεις του λαού της πρωτεύουσής της σιμιάχου Γαλλίας και, σέ κάποια στιγμή, μη μπορώντας να κρατηή πειά, άγκάλιασε τόν Ναπολέοντα Γ' και τούδωσε διέ θεριμότητα φίλιά στα δυό του μάγουλα!...

Άξιωμανημένο επίσης είνε και τό φίλημα που έδωσε ό πατέρας του βασιλέως της Σουηδίας στον Πάπα. Όταν ό Σουηδός βασιλεύς πήγε να έπισκεφθή τόν Πάπα, αντί να πάρη τό χέρι του Ποντίφικου και να του τό φιλήση, σύμφωνα με τό έθιμο του Βατικανού, τόν χαιρέτησε μ' ένα πολό έγκάρδιο τρόπο, δίνοντας του ένα ήχηρότατο φίλημα σέ κάθε μάγουλό του!...